

MAATALOUSMINISTERIÖN TULO- JA MENOARVIOTA KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ ⁹²

Uutta agraaripolitiikkaansa, kyläyhteisöjen voimaperäisen ja nopeistetun hävittämisen politiikkaa, jota toteutetaan maapiiripäällikköjen avulla, lohkotilojen järjestämiseen kannustavaa politiikkaa hallituksemme pitää erikoisen suurena saavutuksena taistelussaan vallankumousta vastaan. Yhdistyneen aateliston neuvosto ⁹³ jo v. 1906, heti vallankumouksen jälkeen, kehotti hallitusta juurruttamaan talonpoikien yksityistä maanomistusta, jotta saataisiin mahdollisimman nopeasti luoduksi kerros rikkaita talonpoikia, jotka asettuisivat tilanherrojen puolelle talonpoikia vastaan. Stolypin lähti heti kulkemaan Yhdistyneen aateliston neuvoston osoittamaa tietä. III Duuman tilanherrapuoleet, oikeistolaiset ja lokakuulaiset, ryhtyivät kaikin voimin kannattamaan tätä uutta maapolitiikkaa pitäen sitä parhaana keinona taistelussa vallankumousta vastaan sekä myös suurena edistysaskeleena eurooppalaista talousjärjestelmää kohti, askeleena eteenpäin maaorjuuden jäännösten hävittämiseksi.

On tunnettua, että tätä uuden agraaripolitiikan ylistelyä „orjuutuksesta vapauttamiseksi” on toistettu ja toistetaan tuhansin eri tavoin hallitus-, oikeisto- ja lokakuulais-lehdistössä.

Juuri tältä taholta aionkin ryhtyä puheessani arvioimaan sen politiikan *perusteita*, jota hallitus harjoittaa maakysymyksessä. Kaikki puhuvat meille siitä, kuinka maan „erottaminen” yksityisomaisuudeksi lisääntyy, kuinka lohkotilojen luku suurenee. Mutta meille ei puhuta sanaakaan siitä, miten laajoja ovat velkaorjuus- ja maaorjuussuhteet vielä nytkin maaseudullamme. Ja sehän on kuitenkin asian ydin. Meille lupailaan takapajuisen maanviljelyksemme „eurooppalaista” uudistusta siten, että säilytetään samalla

maorjuuttajaluokan, Purishkevitchien luokan taloudellinen ja poliittinen kaikkivaltius. Lupailut ovat jääneet lupailuiksi, mutta millainen tilanne vallitsee maaseudulla *nyt*, kaikkien niiden edistysaskeleiden *jälkeen*, joilla hallitus kerskailee? Kuinka laajaa on *nyt*, tällä kertaa, talonpoikaisjoukkojen velkaorjuus ja maaorjuudellinen ahdinko?

Tämän kysymyksen selittämiseksi otan todistajaksi sellaisen aikakauslehden, jonka johtaja sai äskettäin osakseen — ja täysin ansaitusti — riemuisat kehumiset *itseltään Antoni Volynskilta* ja samassa tietenkin sellaisilta taantumuksellisuudestaan (ja hallituksen palveluhalustaan) tunnetuilta kirjailijoilta kuin on „Novoje Vremjan” Rozanov. Tämä ei ole mikään „vasemmistolainen” aikakauslehti, luoja varjelkoon! Tämä aikakauslehti kuuluu sellaisille henkilöille, jotka ovat toistaneet *kaikki* taantumuksellisten hyökkäilyt ja haukkumatulvat vallankumousta vastaan. Tässä lehdessä puolustetaan kynsin hampain kaikenlaista pappispimitystä ja tilanherrojen omaisuuden koskemattomuutta. Olette varmaankin arvannut, että puhun „Russkaja Myslistä”.

Tämä lehti on tavallisuudesta poiketen sanonut totuuden ja esittänyt tietoja, tarkkoja tietoja sellaisten ilmiöiden kuin *kahdaviiljelyksen* ja *talvipestauksen* levinneisyydestä Venäjällä. Kaikki tietävät, että ne ovat aivan tavallisia, jokapäiväisiä asioita maaseudullamme. Mutta „kaikki” katsovat paremmaksi puhua mistä hyvänsä, muttei näistä joka-päiväisistä asioista.

„Eikö talvipestaus”, kirjoittaa mainittu lehti, „ole typeryyttä meidän vuosisadallamme, sähkö ja lentokoneiden vuosisadalla? Mutta tämä orjuutuksen ja velkaorjuuden muoto kukoistaa vielä nytkin, ollen kuin ilimato kansan elimistössä... Talvipestaus on säilyttänyt aivan verekseenä maaorjuustermin: „velvolliset” talonpojat”.

Tämä talvipestauksen arvio ei ole minun antamani, vaan vallankumoukselle vihamieliseksi tunnetun aikakauslehden antama. Orjuus, velkaorjuus, maaorjuus — sellaisia nimiä on täysin „lojaalisten” henkilöiden *täytynyt* antaa maaseudullamme vallitsevalle „järjestykselle”.

Palkkautuessaan talvella

„talonpoika hyväksyy mitä ankarimman ehdon, kaksi kolme kertaa pienemmän maksun kuin on keväisin ja kesäisin suoritettava maksu työstä. Osapuulleen sanoen talvella annetaan desjatiinasta — kyntä-

misestä kolmeen kertaan, kylvämisestä, kaadosta (niittämisestä tai leikkuusta), sidonnasta ja riiheen ajamisesta — saman verran kuin kesällä maksetaan pelkstä korjuusta (kaadosta ja sitomisesta)”.
Entä kuinka paljon talonpoikia on tässä maaorjan, velkaorjan, orjan asemassa?

„Paikallisten tietojen mukaan oli *keväällä* 1913 „velvollisten” talouksia lounaisseuduilla eräissä kylissä jopa 48%, Mogilevin kuvernementissa jopa 52%, Tshernigovin kuvernementissa jopa 56%”.

Huomatkaa: tämä on sanottu vuoden 1913 kevästä!! Näin on vuoden 1912 sadon jälkeen!! Näin on niiden päätauhimaavien näennäisten saavutusten aikana, joita on saavutettu niin sanotussa „maankäytön järjestelyssä” ja josta hallitus pitää niin suurta ääntä ja kerskuu koko maailmalle!!

Voidaanko surullisen kuuluisaa „maankäytön järjestelyä” tämän jälkeen nimittää muuksi kuin valkaistuksi haudaksi, joka kätkee sisäänsä aina vain samaa, entistä, vanhaa, maaorjuutta?

Puolet talonpoikaistalouksista on „velvollisia”, huutavan puutteen vuoksi velkaorjuuteen joutuneita. Nälkä, nälkä parhaanakin satovuotena pakottaa talonpojat talvella pantaamaan työnsä tilanherralle kolme kertaa huokeammasta hinnasta. Todellisuudessa se on aivan suoranaista jatkoa päivätöille, maaorjuudelle, sillä itse maaorjuusjärjestelmän ydin on säilynyt ehjänä: on säilynyt rutiköyhä, nälkäinen, taloudelliseen häviöön joutunut musikka, jonka täytyy parhaanakin vuotena muokata tilanherran maata kurjilla työvälineillään ja nääntyneillä juhdillaan „talvipestauksen” ehdoilla.

Laajetkoon maan erottaminen yksityisomaisuudeksi. Se saattaa olla hyvinkin hyödyllinen toimenpide niihin prolettaareihin nähden, jotka pääsevät taakastaan ja tulevat vapaammiksi voidakseen käydä taistelua vapauden ja sosiaalisiin puolesta.

On kuitenkin selvää, etteivät mitkään „erottamiset”, mitkään yksityisomistuksen „hyvydet” pysty auttamaan niitä miljoonia talouksia, niitä kymmeniä miljoonia talonpoikia, joilla *ei ole mihin* poistua maaseudulta ja joiden täytyy talvisin mennä velkaorjuuteen tilanherroille.

Näiden talonpoikien täytyy kiertämättä pyrkiä siihen, että kaikki tilanherrojen maat luovutettaisiin maksutta

heille, sillä se on heidän *ainoa* ulospääsynsä toivotto-
masta velkaorjuudesta. Yhteisömaanomistuksella ei ole
mitään tekemistä tämän kanssa. Sekä tilaton että aivan
täydellinen „yksityisomistaja” samoin kuin yhteisötalon-
poikakin pysyvät aina poljetun orjan asemassa, elleivät he
voi kituuttaa omalla leivällä pitemmälle kuin „*Nikolain-
päivään*” ja kun heidän on pakko ottaa tilanherralta
velkaa koronkiskurin ehdoilla.

Näiden kymmenien miljoonien talonpoikien kannalta on
naurettavaa puhuakin talouden „edistyksestä”, „kulttuurin
kohottamisesta”, maanmuokkauksen parantamisesta ynnä
muusta sellaisesta! Mitä parannuksia silloin voi olla, kun
huutava puute pakottaa palkkautumaan tilanherralle kolme
kertaa halvemmasta maksusta, mutta kesällä oma vilja
varisee,— kesällä poliisit vievät väkisin työhön „*her-
ralle*”, jolta on etukäteen otettu viljaa tai rahaa työtä
vastaan!!

Tilanherra, joka antaa talvella työtä vastaan viljaa tai
rahaa, ei lainkaan muistuta „eurooppalaista” isäntää eikä
yleensäkään kapitalistista yrittäjää. Hän ei ole yrittäjä,
vaan koronkiskuri tai maaorjuuttaja. Tällaisen „talousjär-
jestelmän” vallitessa tuotannon parannukset eivät ole
ainoastaan tarpeettomia, vaan suorastaan *sopimattomia*
tämän järjestelmän kannalta katsoen, ne ovat sille *tarpeet-
tomia* ja *vahingollisia*. Taloudelliseen häviöön joutunut,
rutiköyhä, nälkäinen talonpoika nälkäisine karjoineen ja
kurjine työvälineineen — siinä se, mitä *tarvitsee* tuollainen
tilanherratalous, joka *ikuistaa* Venäjän takapajuisuuden ja
talonpoikien alennustilan. Kun talonpoikaisväestön suuret
joukot ovat joutuneet tuollaisiin maaorjuudellisen riippu-
vaisuuden oloihin, niin nuo olot saattavat pysyä sellaisina
vielä kokonaisia vuosikymmeniä, kunnes talonpojat vapaut-
tavat itsensä tuosta ikeestä, sillä rikkaiden „lohkotilallisten”
pienen vähemmistön erottautuminen tai maan siirtämi-
nen yksityisomaisuudeksi ja sen myyminen proletaarien
taholta ei lainkaan muuta talonpoikaisjoukkojen orjuutettua
asemaa.

Juuri tämän ovat uuden, stolypinilaisen maapolitiikan
ylijätäjät unohtaneet tai oikeammin sanoen yrittävät unohtaa,
peittää ja hämätä. He veisaavat kuorossa, että tämä
politiikka merkitsee „edistystä”, mutta he *ovat vaiti* siitä,
että edistys koskee kovin pientä vähemmistöä ja kulkee

kilpikonnan vauhtia, mutta *enemmistö* jää kuitenkin entiseen, velka- ja maaorjien asemaan.

Lohkotilallisten lukumäärä suurenee, Venäjälle tuodaan entistä enemmän koneita, heinäviljely kehittyy, osuuskunnat maaseudulla lisääntyvät. Kaikki se on totta, herrat hallituksen puolustajat! Mutta on olemassa mitalin toinenkin puoli, jota te peittelette. Kuuluista edistysaskeleista huolimatta *enemmistö* talonpojista on edelleenkin maaorjien asemassa. Sen vuoksi kaikki „edistysaskeleet” ovat niin *suppeita* ja *hataria*, sen vuoksi nälkäajat ovat väistämättömiä, sen vuoksi koko kotimaanmarkkinat ovat heikot ja kurjat, sen vuoksi oikeudettomuus ja mielivalta pysyvät niin lujassa ja sen vuoksi uusi agraarikumous on *entistä* väistämättömämpi. Sillä lentokoneiden, sähkön ja automobiilien vuosisadan ja „talvipestauksen” tahi „kahdaviiljelyksen” välinen ristiriita on kärkevämpi.

Tässä on siitä samasta, Antoni Volynskin hyväksymästä aikakauslehdestä otettuja *uusimpia* numerotietoja kahdaviiljelyksestä Venäjällä. Talonpoikien kahdaviiljelykset heidän oman maansa viljelmiin verrattuina tekevät keskuskubernementeissa 21%, järvisseudun kuvernementeissa 42% ja luoteiskubernementeissa 68%!! Ja osavuokraniityt tekevät keskuskubernementeissa 50%, järvisseudun, volgantakaissa ja luoteisissa kuvernementeissa 110—185%!!

Venäjän *kolmella* valtavan suurella seudulla on siis osavuokraniityjä *enemmän* kuin omia niittyjä!!

Entä mitä on „kahdaviiljelys”?

„Talonpoika, joka käyttää tilanherran maata, kylvää omat siemensä ja suorittaa täydellisesti maanmuokkauksen ja sadonkorjuun aina lyhteiden riiheen ajamiseen saakka, ottaa itselleen vain puolet sadosta. Heinätyöt tehdään „kolmanneksesta”: osavuokraaja ottaa itselleen joka kolmannen keon, kaksi menee tilanherralle”.

Eikä sekään vielä riitä.

„Sen lisäksi, että kahdaviiljelijä maksaa maasta puoli satoa ja niitystä kaksi kolmasosaa, hän *sitoutuu* joissakin tapauksissa (varsinkin Minskin ja Tshernigovin kuvernementeissa) *tekemään 1—2 viikkoa maksutonta työtä kartanossa, useimmiten hevosen tai keskenkasvuisen pojan kera*”.

Eikö tämä ole mitä puhtainta päivätyötä? Eikö tämä ole vanhanaikaista maaorjuudellista taloudenpitoa?

Näissä numerotiedoissa ei ole kerrassaan mitään uutta. Päinvastoin, ne ovat harmaata muinaisuutta, joka on säilynyt kaikessa kauheudessaan „uuden” maapolitiikan *rinnalla*. Tämän harmaan muinaisuuden olemassaolo on jo kauan tunnettua jokaiselle, joka on joutunut kosketuksiin maalaiselämän kanssa. Tästä harmaasta muinaisuudesta ovat tilastomiehet ja maaseutuelämän havainnoitsijat kirjoittaneet kymmeniä ja satoja kirjoja. Ja tämä harmaa muinaisuus on vallalla yhä vieläkin lujittaen Venäjän huutavaa takapajuisuutta ja huutavaa oikeudettomuutta.

Niin kauan kuin suuret maamäärät ovat kaikkivaltioiden tilanherrojen hallussa, ei tätä maaorjuutusta voi mikään laki lakkauttaa; mikään kurjien talonpoikien „yhteisön” vaihtaminen „yksityiseen maanomistukseen” ei tässä auta.

Sisäasiain ministeriön julkaiseman maanomistusta koskevan hallitustilaston tietojen mukaan vuonna 1905 Euroopan Venäjällä *vajaat 30.000* tilanherraa omisti *70 miljoonaa* desjatiinaa maata...

*Kirjoitettu ennen toukokuun 28
(kesäkuun 10) päivää 1914*

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
alkakauslehdessä „Proletarskaja
Revoljutsija” № 3 (26)*

*Julkaistun
käsikirjoituksen mukaan*